

Huszonkét év az ausztráliai magyar nemzeti emigráció szolgálatában

a NSW-i Magyar Szövetség elnökeként – 1989-2011

A második világháború borzalmaival és 1956 drámai eseményeit követően, a haza elhagyására kényszerült nagyszámú nemzeti emigráció nagyvilágban szétszóródott vezetői legfőbb célkitűzésének tekintette, hogy szerepének megfelelően, a Magyarországot megszállva tartó szovjet haderőt eltávolítsa, az általuk felügyelt kommunista diktatúrát megbuktassa és az országot visszahelyezze a nyugateurópai országok demokratikus közösségébe.

Ahhoz, hogy Magyarországon és a vasfüggöny mögött megszűnjön a kommunista diktatúra és az elnyomott népek felszabaduljanak a szovjet iga alól, kétféle, egy nyílt és egy árnyaltabb tevékenységre volt szükség:

1. Olyan aktív szervezetek felállítására és működtetésére, amelyek ennek érdekében tevékenykedtek. Magyar vonatkozásban a Szabadság Mozgalom (Kisbarnaki Farkas Feren), a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége (Zákó András), és 1956 után a szabadságharcos szövetségek hálózata bizonyult erre leginkább megfelelőnek. Ugyanezt szolgálták a leigázott népek által létrehozott Anti-bolsevista Block of Nations és a Rab Nemzetek Szövetsége által rendezett tiltakozó gyűlések, tüntetések és felvonulások, a szabad világ népeinek és kormányainak felvilágosítása és támogatásra szólítása érdekében.

A NSW-i Magyar Szövetség és tagszervezetei aktív tevékenysége a megnevezett antikommunista szervezetek munkájában meglehetősen a korabeli sajtóban.

2. Titkos és nyílt kapcsolatok teremtése a vasfüggöny mögött, olyan személyekkel és olyan cellákkal, amelyek szintén a diktatúra lebontásán fáradoztak, mind az állami apparátus, mind a civil szférában.

Ilyen magyar példák: Európában Tollas Tibor a Nemzetőr főszerkesztője, aki kapcsolatot teremtett a lakiteleki sátorban összejövők szervezőjével Lezsák Sándorral; Az Egyesült Államokban Nagy Károly egyetemi tanár, aki kapcsolatot épített Pomogáts Bélával az Anyanyelvi Konferenciák vezetőjével (ahová mi is elküldtük Bodolai Zoltánt szemrevételezésre), valamint Püski Sándor new-yorki könyvesbolja szervezésében nyugatra jutott költők, írók, előadó művészek fogadása, előadások rendezése és mondanivalóik meghallgatása, pl.: Csoóri Sándor, Sütő András, Kányádi Sándor, Farkas Árpád, Kósa Ferenc, Domokos Géza, és Ádám Erzsébet, aki Ausztráliába is eljutott.

A példákból láthatjuk, hogy a Rákosi- és a Kádár-rendszert elutasító nyílt és határozott magatartás mellett, a cél érdekében igyekeztünk, a kommunista diktatúra felszámolására, a civil diplomácia titkos eszközeit is felhasználva, együttműködni olyan otthoni nyelvművelőkkel (Lőrincze Lajos), írokkal, művészekkel és politikusokkal, mint pl. Király Zoltán, vagy Pozsgay Imre, aki kijelentette, hogy 1956 nem ellenforradalom, hanem nemzeti felkelés volt, vagy a szamizdat sajtó terjesztőivel, akik éket vertek az elnyomó rendszerbe, vagy a lakitelken létrejött Magyar Demokrata Fórum által erjesztett népi, nemzeti eszmék megfogalmazóival: Lezsák Sándor, Csoóri Sándor, Bíró Zoltán, Fekete Gyula, Bakos István, Kiss Gy. Csaba, Áder János, Jeszenszky Géza, Bába Iván, Kelemen András, Makovecz Imre, stb.

Drukkoltunk a rendszerváltást előkészítő kerekasztal résztvevőinek: Antall József, Szabad György, Salamon László, Orbán Viktor, Sólyom László, Timkó Iván, stb. tárgyalásainak eredményességében, egy független, demokratikus jogállam megteremtésében.

1991. június 30-án, amikor az utolsó szovjet katona elhagyta Magyarországot, Hálaadó Szentmisét rendeztünk a St. Mary's katedrálisban, amit szűfólásig megtöltött a magyar közönség és a rabnemzetek küldöttei. A szentmisét Edward B. Clancy bíboros érsek celebrálta, s azon megjelent NSW miniszterelnöke Nick Greiner családjával és prominens ausztrál előkelőségek. Beszédemben idéztem 1956 forradalmát és szabadságharcát, valamint Mindszenty hercegprímás mártíromságát, ami mind közrejátszott a szabadságvágyon keresztül az ország felszabadulásához. Imádkoztunk a többi rabigában élő nemzet, szabadságának elnyeréséért.

Az első szabad választásokat követő többpártrendszeren felépült jogállam kormánya mögé álltunk. Első nagykövetét, Pordány Lászlót, nagy várakozással fogadtuk és abban reménykedtünk, hogy a nemzeti emigráció elvárásai szerint fog újjáépülni Magyarország. Fogadtuk, s a mai napig is fogadjuk a parlamenti küldöttségeket, minisztereket, államtitkárokat, sportolókat, előadó művészeket, tv- és rádió riportereket, mindenkit, aki hazulról érkezett és érkezik. Miért? Azért, hogy megmondjuk, világossá tegyük számukra a nemzeti emigráció véleményét és elgondolásait.

Az 1994-ben, Sydneyben rendezett IX. Ausztráliai Magyar Találkozó volt az utolsó, ahol egyetértésben jöttünk össze. Az akkori Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Szövetség elnökeként igyekeztem földrészünk egységét reprezentálni. Ez sajnos nem sikerült teljes mértékben, mert a Victoriái Magyar Szövetség nem volt hajlandó a Melbourne-i Magyar Központot tagjai sorába fogadni.

1994-ig nagyjából konszenzus uralkodott a nemzeti emigráció berkeiben. Persze voltak olyanok, akiknek nagyobb elvárásai voltak a rendszerváltó Antall-kormányval szemben. A második országos választások eredménye 1994-ben az MDF bukását, a Horn-kormányt, az MSZP és az SZDSZ koalíció kétharmados győzelmét hozta. Ez kiverte a biztosítékot a nemzeti emigráció hálózatában.

Megosztódtak a vélemények: hogyan tovább? Visszaállni a teljes mérvű elutasításra, nem állni szóba a kormánnyal, a nagykövetekkel és a főkonzulokkal, vagy tudomásul venni a tényállást, és tovább folytatni az adott körülmények közt a küzdelmet a hasonló, nemzeti eszméket valló, otthoni ellenzékkel. Én az utóbbit választottam.

Amikor 1989-ben elvállaltam az a NSW-i Magyar Szövetség elnökségét, akkor már egy kidolgozott tervem volt a nemzeti emigráció elvégzendő feladatainak továbbvitelére. Ezt még akkor állítottam össze, amikor az MHBK csúcs-vezetése, érzékelve a magyarországi változások szelét, kíváncsi volt tagjai véleményére, egy járható stratégia kidolgozására. Székfoglalómban ezt ismertettem és később 1997-ben az adelaidei X. Ausztráliai Magyar Találkozón tartott előadásomban közre is adtam, kiegészítve az MVSZ számára ajánlott javaslataimmal. (X. Találkozó Emlékkönyve, 38-39 old.) Azóta is ennek értelmében tevékenykedem. Egyébként ekkor mérgesedett el a viszony a NSW-i Magyar Szövetség és a Victoriái Magyar Szövetség között, mert kifejtettem, hogy nem javaslom csúcsszervezetünk vezetését és a XI. Ausztráliai

Magyar Talalkozó megrendezésének feladatát gondjaikra bízni, mindaddig amíg nem képesek megoldani saját államukban a magyar szervezetek integrálását, nevezetesen a Melbourne-i Magyar Központot tagjaik sorába fogadni.

Sajnos nem minden elgondolásom sikeredett úgy mint ahogy terveztem, sem az MVSZ-re, sem az AUZMSZ vonatkozóan, sem ahogy azt a trianoni abszurd békeszerződés revíziójára vonatkozó felvetésemben elvártam. Szövetségünk a magyarságot ért trianoni sérelmeket és azok utóhatásait öt angolnyelvű brossúrában ismertette, az ausztrál parlament mindkét háza képviselőivel és szenátoraival, a közélet prominens tagjaival, továbbá a nagyhatalmak vezető politikusaival. Ezekkel ugyan sok egyúttérző véleményt gyűjtöttünk össze, de nem értük el az általunk megkívánt elvárásokat. Az 1974-es Helsinki Zárónyilatkozat e téren erősebbnek bizonyult érveinknél, érvényben hagyta a status quo-t, ugyanakkor emberjogi szempontból előkészítette és meghozta a vasfüggöny felszámolását, a rendszerváltozások láncolatát a közép-kelet európai térségben.

A magyarországi és a kárpát-medencei események szemmel tartására, javaslatomra az Ausztráliai Magyar Szövetség égisze alatt hathónaponként Ausztráliai Magyar Tanácskozásokat tartottunk 1991-1996 között a canberrai nagykövetségen és a nagyobb városokban: Sydney, Melbourne és Adelaide. Kilenc ilyen tanácskozásnak voltam motorja. Célként jelöltem meg, hogy a szövetségi hálózaton kívül állók is kifejthessék véleményüket és csatlakozhassanak a megújítást elősegítő terveinkhez és támogatási akcióinkhoz, ezzel legitimitációt nyújtva a szervezeti munkának. Sajnos ezek a tanácskozások végül is Victoria, Dél-Ausztrália, Queensland és Nyugat-Ausztrália magyar szövetségeinek javaslatára és elutasító magatartása folytán, 1996-ban megszűntek. Nem tudták feldolgozni az 1994-es magyarországi választások eredményeként előálltakat és inkább a bezárkózást választották.

Én viszont az MVSZ elnöksége tagjaként, 1992 és 2000 között jártam a nagyvilágot és az integráció érdekében toboroztam a magyar szervezeteket a világszövetség zászlaja alá. Az MVSZ akkor, a parlamenti pártokkal együtt vállalta és támogatta az Európához való csatlakozást: Magyarország NATO és EU tagsága elnyerését. Továbbá, rendeltetési helyére szállítottam Ausztráliából a Nemzetvédelmi Alap által összegyűjtött több százezer dollárt kitevő támogatásokat, és felszólaltam, feltártam a nemzetközi fórumokon (EBESZ, ENSZ stb.) a kárpát-medencei utódállamokban elhatárolt, őshonos véreink emberjogi sérelmeit. Ennek nemzetpolitikai tendenciájából, együttműködve a Határon Túli Magyarok Hivatalával és a Külügyminisztériummal. Ebbéli tevékenységeimről folyamatosan megjelentek beszámolók a Magyar Élet című hetilapunk hasábjain.

1996-ban, ünnepélyes keretek közt, az augusztus 20-i Szent István Napján, emlékeztünk meg a honfoglalás millicentenáriumáról és erre az eseményre meghívtam Phillip Raddok föderális bevándorlási minisztert, későbbi legfőbb államügyészt, több politikus társaságában. 2000-ben a magyar keresztény államiság millenniumáról, nemzetünk megismerése céljából, február 11-13 között, a Country Women's Association rendezésében, háromnapos tanulmányi hétvége keretében emlékeztünk meg az armidalei New England Egyetemen. Az eseményen mintegy 250 ausztrál alapszervezeti delegátus vett részt az állam minden részéből és vitte szét az ott látottakat és hallottakat: Magyarország történelméről, földrajzáról, kultúrájáról, turisztikai látványosságairól és a magyar gasztronómiáról, neves előadóink jóvoltából.

Kaptak egy általam összeállított 44 oldalas füzetet is aminek címe: „Hungarian contribution to world civilisation”.

1998-ban megtartott országgyűlési választásokon a Fidesz-MDF koalíció váltotta a Horn-kormányt és megalakult az első Orbán-kormány.

2000 januárjában a melbournei XI. Ausztráliai Magyar Találkozó és az AUZMSZ ülésein érzékelve megosztottságunkat a XII. Ausztráliai Magyar Találkozó megrendezésének és a csúszervezet vezetésének államunkra szálló soros jogát feladva, közakarattal a Queenslandi Magyar Szövetséget kértük fel és bíztuk meg a feladatokkal, azzal a időbeli megkötéssel, ha nem vállalnák, akkor annak joga visszaszáll a NSW-i Magyar Szövetségre.

2000. május 19-20-án, a budapesti Parlamentben rendezett „Magyarország 2000” konferenciához két előadással járultam hozzá: „10 vagy 20 millió magyarságban gondolkodjunk” és „Cél vagy eszköz az EU tagság”. Mindkettő nemzetpolitikai kérdésekkel foglalkozott. Megjelent a konferencia előadásait sorjázó kötetben (Custos Kiadó, 2000). Megjegyzem, hogy ezt megelőzően 1997-ben is részt vettem a „Magyarország 2000” konferencián, s akkor is két előadással járultam a nemzetpolitika tárgyköréhez: „Magyarságkép jövője” és „Az együttműködés buktatói” (Osiris Kiadó, 1997).

2000. május végén az MVSZ Közgyűlése Patrubány Miklós személyében olyan kontradiktórius elnököt választott, akivel a megválasztott elnökség fele (engem is beleértve) nem volt hajlandó együttműködni, múltbani tapasztalatai alapján. Patrubány és támogatói radikális, revíziós és euszkeptikus programot és vezetőséget óhajtottak, ellentétben az írók: Csoóri Sándor, Fekete Gyula, Dobos László, Sütő András, Duray Miklós, Kurucz Gyula által képviselt, mérsékelt irányzattal; akik az addigi elnökség tagjaival, olyan felelősségteljes, és az Orbán-kormányval együttműködő világszövetséget kívántak működtetni, amely törvényben foglalt szakmai keretek közt integrálja a magyar nyelv és kultúra jegyében a határon túli és a külföldi magyarságot. Patrubány mindössze három többlet szavazattal nyerte el az elnöki posztot, ami azt bizonyítja, hogy csak a négyfordulós választási procedúra utolsó, ebédszünetet követő menetében, vehemens kampányozás eredményeként aratott pírruszi győzelmet. Ezt követően pedig hatalmas szóval és intézkedésekkel tett túl másként gondolkodó ellenfelein. Sajnálatos módon az akkor Melbourneból irányított Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Szövetség is a Patrubány által képviselt radikális vonalat választotta, és elvette az Ábel-Csapó-Kardos által képviselt álláspontot, az Orbán-kormányval való együttműködést. Ezért a másik négy delegátus: Boros Béla, Garamy József, Ladó László, és Wetherelné Szent-Ivány Ildikó, Patrubányra szavaztak, ezzel eldőlt a választás eredménye, és a világszövetség jövője. Ez a téma egy külön tanulmánykötetet igényelne. A Magyar Országgyűlés 2000. december 13-án úgy határozott, hogy megvonja a MVSZ-től a költségvetési támogatást és 237 millió forintot átcsoportosított az Illyés Közalapítványhoz. „A Magyarok Világszövetsége esetében semmilyen, nyugtalanságra okot adó tény nem látok. A parlament a kormány által a Világszövetség számára javasolt összeget az Illyés Alapítványhoz csoportosította át, tehát azt továbbra is nemzetpolitikai célok szolgálatába állította” – közölte Orbán Viktor miniszterelnök. Hangsúlyozta: az Illyés Alapítvány mindenki, így az MVSZ számára is elérhető. Orbán Viktor szerint a parlamenttől nem volt elvárható, hogy egy rendezetlen szervezetnek két évre előre támogatást garantáljon. Hozzátette: „az MVSZ-nek rendeznie kell sorait, békességet

kell teremtenie, és jogilag kezelhető, egyértelmű helyzetet kialakítania”. Az MVSZ azóta sem tudta ezt a helyzetet megteremteni és az Országgyűlésben működő pártok bizalmát sem sikerült elnyernie 10 éven át, egészen a múlt évi országgyűlési választásokig. Azóta a parlamentbe jutott Jobbik többször felszólalt az MVSZ érdekében.

2000 szeptemberében, a Sydneyben rendezett olimpiai játékokra érkezett magyar sportolók ügyes-bajos dolgainak intézésére és a jó viszony építésére Olimpiai Bizottságot állítottunk fel. Szeptember 22-én a magyar Házban találkozott össze a sydneyi magyar társadalom, a versenyzők és a Magyar Olimpiai Delegáció tiszteletére rendezett fogadáson. Fogadtuk a repülőtéren a játékokra érkezett Orbán Viktor miniszterelnököt és kíséretét. Canberrában a nagykövetségen átvettük tőle az ausztráliai magyaroknak hozott millenniumi zászlót. Itt arra kértem, sürgesse meg az MVSZ működésének kivizsgálását és emlékeztettem, hogy a külföldön tartozkodó állampolgárok és kettős állampolgárok szavazati jogának ügye 1992 óta a mai napig sincs rendezve. Szeptember 28-án, Orbán Viktor miniszterelnök és Schmitt Pál a MOB elnöke fogadást adott a Rose Bay-i RSL Klubban. Köszönetet mondtak mindazoknak, akik segítettek az olimpiai előkészületekben és a millenniumi év során a magyar imázs felmutatásában. Az eseményen megjelent Nick Greiner volt NSW-i premiér és Alex Somlyai föderális képviselőt sikerült bemutatnom Orbán Viktor miniszterelnöknek egy rövid beszélgetés erejéig. Ezt követően közreműködtünk a Paralimpia magyar résztvevőivel kapcsolatos teendőkben is.

2001. június 9-10-én rendeztük meg Sydneyben az első Országos Tanácskozást identitásunk megőrzésére. A konferencián 147-en vettek részt: rangos magyarországi előadók, NSW, Victoria, Dél Ausztrália, Queensland és Új-Zéland szervezeteinek vezetői, magyar iskolák tanárai és cserkész vezetők.

2001-ben ünnepelte centenáriumát az ausztrál föderáció. Elhatároztuk, hogy mi magyarok is bemutatjuk, hogy az elmúlt több mint 50 esztendőben mivel járultunk hozzá új hazánk fejlődéséhez. Július 20-án, a NSW-i Parlament előadóterében, telt ház előtt mutattuk be, rangos előadók közreműködésével, a „Hungarian Presentarion Day” keretében, részben ausztrál barátok, politikusok és közéleti előkelőségek jelenlétében, a bevándorló magyarok sokszintű hozzájárulását Ausztrália felemelkedéséhez. Bemutattuk vetítettképes és zenei betétekkel tarkított nívós előadásokban: a felsőoktatásban, a kutató munkában, felhőkarcolók, bevásárlási központok, bérházak építésében, a gazdasági élet kimagasló tevékenységében, a sport vonalon elért eredmények, edzők, sportolók kiváló teljesítményeiben, a zenei életben résztvevő művészek sikereiben, a képzőművészek, festőművészek, szobrászok tárlatának szemléltetésében, hogy mivel járultunk hozzá Ausztrália fejlődéséhez.

2001. szeptember 8-án a millenniumi évet lezáró tanácskozást rendezett a canberrai nagykövetségen Dr. Gyürk István nagykövet. Ezen a tanácskozáson részt vett ACT, NSW, QLD, SA, és WA szövetségeinek elnökei, valamint a Christchurch-i (NZ) és a Melbourne-i Magyar Háznak igazgatói, és más szervezetek vezetői: Szent Korona Társaság, Deák Kör, Délvidéki Magyar Szövetség. Egyedül a Victoriai Magyar Szövetség hiányzott a megbeszélésről. Elsősorban mindenhol beszámolók hangzottak el a magyar államiség millenniumának megemlékezéseiről, és elgondolások a jövőnkét érintő célkitűzésekről, teendőkről. E célból hat pontba foglalt elgondolásaimat ismertetve, a résztvevők azt megvitatta a legfontosabb teendőként jelölték meg: az ausztráliai magyarság integrálását, a magyar ifjúsággal foglalkozó szervezetek fennmaradásának

biztosítását, a magyar intézmények támogatását, az információ áramlás javítását, értékeink felkutatását és ápolását, valamint az Országos Identitás Tanácskozások folytatásának szükségességét. A nagykövet jelezte, hogy a magyar kormányzat számunkra folyósítandó támogatása nagyban függ az integrált ausztráliai magyarság további eredményességétől. Sajnos, az ebédet követő délutáni tanácskozás az Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Szövetség válsághelyzetének javítására vonatkozóan nem tudott eredményre jutni. A megromlott helyzetet az MVSZ körül kialakult anomáliák tovább gerjesztették. Nem sikerült a békesség érdekében a NSW által felajánlott kompromisszumos megoldást sem elfogadtatni. Wetherlné Ildikó (Dél-Ausztrália) és Kogon Károly (Australin Capital Territory) államaik nevében elutasították. Így, Victoria és Dél-Ausztrália szándéka, hogy NSW tagságát felfüggeszti, Queenslandot degradálja, a Melbourne-i Magyar Központot pedig továbbra is kirekeszti, sikeresnek bizonyult, miután ACT, Northern Territory, Tasmania is ezt a kurzust támogatta, – Victoria közbenjárására. Tudni kell, hogy időközben az AUZMSZ vezetését ellátó Victoriái Magyar Szövetség csalárd módon visszavette a XII. Ausztráliai Magyar Találkozó megrendezésének és az ernyőszervezet irányításának 2000-ben felkínált jogát a Queenslandi Magyar Szövetségtől – mert úgy tünt nemzetpolitikai kérdésekben, szimpatizálnak a NSW-i Magyar Szövetséggel, és nem értenek egyet felfüggesztésünkkel sem –, és azt vitatható határozattal, a Dél-Ausztráliai Egyesületek Szövetsége hatáskörébe utalták.

2002-ben, North Shore-i Pymble Városházán rendezett „Hungarian Delights Koncert” keretében a Ku-Ring-Gai Filharmónikus Zenekar közreműködésével az ezer éves magyar zene- és népi kultúrát mutattuk be szemléltető kiállítással és a magyar konyha kulináris falatainak felszolgálásával a több száz fős ausztrál közönség számára. Ez évben ünnepelte a New South Walesi Magyar Szövetség fennállása 50. évfordulóját a Magyar Házban rendezett ebéddel, dokumentumok és fényképalbumok bemutatásával. November 14-én látogatott Ausztráliába a Magyar Országgyűlés elnöke Dr. Szili Katalin. Este a canberrai föderális képviselőház elnöke, Neil Andrew, és a szenátus elnöke, Paul Calvert, vacsorát adott tiszteletére, amire én is meghívást kaptam. A vacsora előtt lehetőségem nyílt két kérdésről az elnök asszonnyal szót váltani: a külhoni magyarság identitása megtartása érdekében szükséges intézményes támogatás megteremtéséről, és a MVSZ jelenlegi áldatlan állapotának rendezéséről. Másnap a magyar nagykövetségen tartott megbeszélésen beszámolt az ország helyzetéről, a 2004. évi EU csatlakozásról, s hogy nem feledve hozzá intézett kérelmünket, bejelentette, hogy a Duna TV hamarosan megkezdje Ausztrália felé is sugározni adását. A tanácskozáson a következő kérdéseket hoztam fel: az intézményesített kapcsolattartást, a határon túlról elszármazott külhoni magyarok állampolgárságát és szavazati jogát, az identitás megőrzésének lehetőségeit és ennek érdekében egy szociológiai felmérést, a magyar származású ifjúság magyarnyelvű oktatását, a magyar imázs külföldi javítását, valamint a kultúrattasé státusz visszaállítását és betöltését. A felvetett kérdésekhez pozitívan állt hozzá az Országgyűlés elnöke.

2003 januárjában a XII. Ausztráliai Magyar Találkozó Adelaideben még jobban elmélyítette az ellentéteket. Meghívták díszvendégnek Patrubány Miklóst és Király Zoltánt az MVSZ elnökét és alelnökét. Ők minden lehetőséget megragadtak ausztráliai tartzkodásuk alatt, hogy engem a hallgatóság előtt lejárassanak. A felhozott vádakra a Magyar Élet január 30-i számában Csapó Endrének adott „Díjazás rágalommal” című interjúmban kimerítően válaszoltam. Márffy Attila pedig méltó választ adott a lapját ért méltatlan támadásra. A találkozó zárónyilatkozata viszont rossz színben tüntette fel az ausztráliai magyarságot. Európából és a tengeren túli államokból nálam érdeklődtek, hogy valóban ez lenne az ausztráliai magyarság véleménye, álláspontja? Ugyanis a

záronyilatkozatban ilyen mondatok is megfogalmazódtak: „Mi, a 12. Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Találkozó résztvevői, az ausztráliai és új-zélandi magyar nemzeti közösség képviselői aggodalommal tekintünk óhazánk, Magyarország felgyorsított és visszavonhatatlan európai integrációja felé, mert az állam és a nemzet létét meghatározó körülményeket jelenlegi állapotában alkalmatlannak tartjuk arra, hogy Magyarország európai uniós csatlakozását követően szavatolják a magyar állam és a magyar nemzet megmaradását, legkevésbé pedig valamennyiünk által kívánt gyarapodásunkat...” Mi ez, ha nem nyílt szembehelyezkedés az Országgyűlés konszenzussal képvisel csatlakozási álláspontjával? Továbbá „Üdvözöljük a Magyarok Világszövetsége újraszerveződését, amely az ausztráliai és új-zélandi magyar szervezetek önszerveződésére is ösztönzően hat. Hisszük, hogy a megújulását élő, legnagyobb magyar civil szervezet meg tudja valósítani alapszabályába foglalt legfőbb célkitűzését, és a magyar nemzet világméretű egységét valóban meg fogja teremteni...” Erre a hűségnyilatkozatra Patrübánynak igen nagy szüksége volt, mert egymás után hagyták ott az MVSZ-t a 2000-ig beszervezett földrészek és államok legitím tagszervezetei.

Az Adelaideben megtartott XII. Találkozót és AUZMSZ tanácskozást követően október 11-12-én megtartott rendkívüli tanácsülésen bekövetkezett az a régen megfontolt fonák határozat, hogy a NSW-i Magyar Szövetséget és annak elnökét kizárják a tagszövetségek sorából. A kizárás okáért felsoroltak egytől-egyig mellébeszélések és triviális jelentőségűek. Az igazi ok, de ezt nem adták írásba, hogy nem vagyunk hajlandók elfogadni – azaz „ellenséges álláspontot képviselünk” –, azon irreális döntésükkel szemben, miszerint „az AUZMSZ nem veszi fel a kapcsolatot a szocialista kormánnyal és annak képviselével.” Vagyis a tagszövetségek e határozat értelmében nem állhatnak szóba a magyar kormánnyal, a magyar nagykövetekkel és konzulokkal. Kizárási döntésükkel szétverték az ausztráliai szervezett magyarság 50 éves kohéziós egységét, kizárták alapító tagjukat, és túlléptek az alapszabály nyújtotta kereten. Nem sokára rá Queensland és New Zealand felfüggesztette tagságát az AUZMSZ-ben. Tehát az MVSZ újraszerveződése – amit a záronyilatkozatban üdvözöltek –, nem hatott ösztönzően térségünk önszerveződésére, sőt...

2003. március 29-én, a „World Harmony Day” elnevezésű multikulturális rendezvényen, az Olympic Parkban, egésznapos népművészeti kiállítással és a Kenguró Táncsoport fellépésével mutattuk be a magyar kultúra színes és változatos arcukat.

2004. május 1-én, 10 új állam, köztük Magyarország, csatlakozott az Európai Unióhoz. Ennek öröme rész vettünk a NSW-i Parlamentben rendezett ünnepi vacsorán, valamint Canberrában az elnökséget adó Ír nagykövetségen rendezett fogadáson. Ez alkalomból a nagyköveteknek és ausztrál politikusoknak átadtuk Ambrosy Anna „Brave Nation” című 216 oldalas magyar történelmi kötetét. Az esemény művészeti képkiallításán egyik fiatal festőművésziünk, Kovács Ildikó, szerepelt festményeivel.

2004. december 5-ei ügödöntő népszavazás kudarcra, a határon túli magyarok állampolgársága kérdésében, kizárólag Patrübány Miklós felelőssége, mert minden oldalról figyelmeztették, hogy ne játszon a tüzzel, mert súlyos károk keletkezhetnek abból, ha valaki nem ért a nemzetpolitikához, nincs diplomáciai érzéke, és csak vakon törtet előre meggondolatlanul. Ezt követően a hivatalos magyar politika végleg leírta az MVSZ-t mint szóhajóhető tényezőt az ország, a határon túli és a külhoni magyarság ügyeinek alakításában.

2005-ben, ünnepeltük a Sydneyi Magyar Ház Szövetkezet fennállása 50. évfordulóját. A Magyar Ház ad otthont és lehetőséget a magyar szervezetek számára a nemzeti ünnepélyek, társadalmi és kulturális műsorok megrendezésére. Az intézmény alapító tagjaként, annak igazgatója és titkára is voltam éveken át.

2006 októberében, az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulójának megünneplése méltó keretül szolgált kulturális vonatkozásban a magyarországi Bartók Kórus és a hazai szereplőkkel bemutatott „Befejezetlen forradalom” című pódiumjáték számára, amit Sydneyben három helyen és Wollongongban is bemutatásra került. A felállított Emlékbizottság 1956 szelleméhez méltóan rendezte meg a megemlékezéseket, bevonva abba az ausztrál politika, egyház és közélet neves személyiségeit. Mind a canberrai föderális-, mind a NSW parlamentben értékelő felszólalások történtek a magyar forradalom és szabadságharc jelentőségéről és hatásáról.

2007-ben, fogadtuk a Magyar Tudományos Akadémia elnökét Dr. Vizi Szilvesztert, aki előadásában ismertette a intézmény otthoni, a határon túli és világviszonylatban széleskörű tudományos tevékenységét.

2008-ban, az ausztrál multikulturalizmus egyik említésre méltó eseményén, a bevándorlók számára létesített Közösségi Nyelvek Iskolája Konferencián azt beszéltük meg, hogy a bevándorlók nyelvét és kultúráját mennyiben szolgálja hasznosan az ausztrál állam hozzájárulása.

2009-ben, fogadtuk a Magyar Művelődési Intézet két drámapedagógusát, hogy a magyar iskolák diákjainak, a cserkész ifjaknak és az előadásokon fellépőknek, valamint az oktatóknak segítségére legyenek a nemzeti ünnepélyek és előadások korrepetálásában. Világviszonylatban kampányoltunk a magyar gócpontokban bezárásra ítélt főkonzulátusok: Sydney, Toronto, Sao Pauló, stb. megtartása érdekében. Fogadtuk a magyar köztársaság elnökét, Sólyom Lászlót, aki támogatva kampányunkat kiállt a főkonzulátusok újbóli megnyitása mellett.

2010. március 19-21 között, a magyarság kulturális értékeit bemutató Cowra Fesztiválon sikeres népművészeti- és angolnyelvű könyvkiállítást szerveztünk, és bemutattuk magyar Nobel-díjasainkat és feltalálóinkat a Regional Art Gallery-ben. Az év elején a Magyar Élet hetilapunk hasábjain, közös nyilatkozatban, Ábel-Csapó-Kardos-Kádár, arra kértük a magyar választópolgárokat, hogy az áprilisi országos választásokon a Fidesz-KDNP-re szavazva teremtsék meg a kétharmados többséget, s ezáltal a második Orbán-kormány felállítását. Ez hála Istennek megtörtént. Első lépéseik: új alkotmány kidolgozására szakbizottság felállítása; könnyített eljárással megszerezhető állampolgárság; Június 4-én a trianoni békeszerződés napján Emlékülést tartottak az Országházban és törvénybe foglalták, hogy e nap a jövőben a Nemzeti Összetartozás Napja lesz; 29 pontos gazdasági akciótervet dolgoztak ki a gazdaság élénkítésére; Semjén Zsolt miniszterelnök helyettes kinyilvánította, hogy történelmi okok miatt három pilléren nyugszik a magyar nemzet, az anyaországi, a kárpát-medencei és a nyugati emigrációban élő magyarságon; Elkészítették az Új Széchenyi Tervet a gazdaság hosszútávú fellendítése érdekében. Szövetségünk is kidolgozta (Csapó-Kardos által) ajánlását, aminek címe: „A nyugati szórvány beépítése a nemzetegyesítés programjába a nemzetpolitika feladata.” Ez kedvező fogadtatásra talált. November 5-re összehívták a szocialista kormányok által 2004 óta félreállított Magyar Állandó Értekezletet, amire a külhoni magyarság reprezentánsait is első ízben meghívták, így szövetségünk

elnökét is. Az értekezleten konszenzussal elfogadott zárónyilatkozat a nemzeti összetartozás bizonyítéka. Támogatják, hogy jövőben könnyített eljárással magyar állampolgárságot kaphatnak a határon túli és a külhoni magyarok. Négy szakbizottság felállításával: külügyi és jogi, oktatási és kulturális, gazdaságfejlesztési és önkormányzati, és szórvány ill. diaszpóra, igyekeznek a határon túli és külhoni magyarság integrálását és identitása megőrzésével járó gondjait megoldani, továbbá elkötelezett az értekezlet az autonómiák különböző formái mellett mint stratégiai célkitűzés. Én javasoltam, hogy a könnyített állampolgárságot egészítsék ki a szavazati joggal és állítsák vissza a magyar gócpontokban a főkonzulátusokat.

2011-ben a MÁÉRT szakbizottságai megkezdték működéseiket. A szórvány ill. diaszpóra bizottság számára összeállítottuk (Kardos és Csapó) szövetségünk ajánlását aminek címe: „Gondolatok a külhoni magyarok nemzetegyesítéséhez.” Ezt közreadtuk a Magyar Élet február 3-i számában kiegészítve Csaba Gábor nagykövettel még tavaly szeptemberben közösen megfogalmazott javaslatainkkal, amik a magyar-magyar kapcsolatok, az identitás és kulturális örökség megőrzésének kritériumait vázolja fel a magyar kormány számára. A diaszpóra szakbizottságba, Ausztrália képviselőjére, Nt. Péterffy Kundot kértük fel, aki március végén fog Magyarországra utazni és résztvenni a bizottság alapjait és működése kritériumait megfogalmazó ülésen.

Összeállításomban három dologra helyeztem a hangsúlyt. Kimutatni, hogy a nemzeti emigráció mindenkor a nemzetpolitika magasszintű elvárásai szerint tevékenykedet, mindig a magyarság jó híre, a róla alkotott kedvező kép alakításán fáradozott, és mindent elkövetett a magyar identitás megőrzése érdekében.

Az XXI. évszázad indulása első évtizedében hat Identitás Konferenciát rendeztünk magyarországi és itteni szakemberek bevonásával a magyar származású ifjúság önazonossága, magyar mivolta megőrzése érdekében, – akár a kettős identitás érvényre jutásának alkalmazásával. Külön beszámoló ad számot a konferenciák eredményeiről. Ez megjelent a Magyar Élet 2008. június 5-i számában.

Miután a NSW-i Magyar Szövetség kötelességének tartja tagszervezetei, azok tagsága, és bizonyos határokon belül az itteni magyarok érdekképviseletét és érdekérvényesítését ellátni, ezért mind az ausztrál, mind a magyar kormányokkal felelősségteljes kapcsolatot igyekeztünk tartani. 1989 előtt nem álltunk szóba a szovjet rendszert kiszolgáló kommunista kormányokkal. A rendszerváltozás után pedig korrekt és átlátható kapcsolatot tartottunk a demokratikus eljárással megválasztott magyar kormányokkal, az országgyűlés tagjaival, az ellenzékkel és a civil szféra szervezeteivel.

Nemzeti ünnepélyeinkre mindig meghívtuk díszvendégül a nagyköveteket, főkonzulokat, konzulokat, sőt sok esetben közösen rendeztünk a magyar imázs érdekében rendezvényeket. Ezeken az eseményeken, az elhangzottakban mindig volt üzenete a nemzeti emigrációnak hazafelé, s ki tolmácsolhatta volna ezeket hitelesebben mint a kirendeltségek vezetői, akiknek ez volt a feladata.

Ennyi jutott most hirtelen eszembe, de eltökélt szándékom, hogy nekilátok és feldolgozom az ausztráliai nemzeti emigráció hiteles történetét.

Kardos Béla